אית קיהן: או דכמא בולהו חויא להאי. ערך: וכולהו חויא להאי. ערך ולא יצא ידי שניהם: [הא יותר על מלע איכא ופחות מחמשים דאית ליה והא מתמא הוא כרבנו דאמרי נוחד אמ רייליי.

כרבנן דאמרי נותן את כולם:

בו בקו אמוי נדון אורוכז: אין פתח בטועה פחות מז' ולא יותר על י"ז. כלומר אשה שראתה דם וטועה היא שאינה יודעת אם בתוך ז'

מימי נדתה היא אם בתוך

. י״א יום מימי זיבתה היא.

שי"א ימים הז ביז נדה לנדה

רואה כהן ג' ימים רצופין

. הויא זבה גמורה וצריכה ד

נקיים וקרבן אבל לא תראה

שני ימים אע"ג דהויא זבה

סטנה תשמור אחריהז יום

. ג' ותטבול לערב השלישי

דם ביום ראשון מונה ששה יהוא וכן אם ראתה ב׳

ימים מונה חמשה והם וכן

ימים מונה חומשה הם דכן אפילו ראתה ששה מונה אחד והם וטהורה. ומשמיני ועד י״ח הם י״א יום לתורת

זיבה כמו שפירשנו. מי״ח

ואילך שוב פסקו ימי זיבה וחוזרין ימי נדה. אבל אם לא ראתה אלא ג' ימים בסוף אחד עשר סופרת

לא ראתה אלא ג' ימים בסוף אחד עשר סופרת אחריהן ז' נקיים אפילו חוץ

. לי״א יום מי״ח ואילך. אבל

. כשהיא טועה וראתה ואינה

יודעת אם היא בתוך ימי נדתה או בתוך ימי זיבתה לעולם לא תצא מספיקה

שתחזור לפתח נדתה ודאי

שתחזור לפתח נדתה ודאי עד שתפסוק ז' נקיים וזהו שיעור הפחות שיש לה וכן לא תמשוך ספיקתה יותר מי"ז יום שלאחר שתפסוק י"ז ימים נקיים

. לפתח נדה ודאי ומפרש

בימי נדתה היא אם בימי זיבתה] **פתחה י"ז.** כלומר

. לא תחזור לפתח נדתה ודאי

עד שתפסוק י"ז ימים נקיים. ולכך צריכה י"ז דאזלינן בכל האי ברייתא לחומרא

[ולא לקולא] דאמרינן דלמא

ההוא יום טמא הוי תחלת

נדתה ומונה אחריו ששה

ימים וי״א יום שלמים של ימי זיבה היינו י״ז יום ואח״כ תחזור לפתח נדתה ודאי ואי

אמרת דלמא ההוא יום טמא

הוה סוף זיבתה לא היתה

צריכה לפסוק אלא ז' נקיים בלבד כדין זבה ולא יותר והיינו קולא ואי אמרת ההוא

יום תחילת זיבה הוה לא

היתה צריכה לפסוק אלא יום

אחד רלרד והייוו יופי הולא

אחד בלבד והיינו טפי קולא הילכך מספקינן בתחילת נדה ויהבינן לה טפי [שיעורא] לחומרא: שני יבים ממא ראיתי פתחה י"ו. דאמרינן

ראיתי פתחה ייי. דאמיינן דלמא קמא הוה [סוף] יייא של זיבה ואידך תחלת נדה וצריכה לפסוק ששה של נדה וי"א של זיבה היינו יייז ואי אמרת איפכא לא הוה צריכה

לשמור אלא יום אחד והוי לשמו אא ימים ממא קולא: [שלשה ימים ממא ראיתי פתחה י"ז. דאמרינן דלמא תרי הוו דסוף י"א של ימי זיבה ושלישי דתחלת נדה

וצריכה ששה וי"א כדאמרן

תחזור

להיתירה הראשון

נסן ארבע לראשונה. שהעריכו הכהן על הראשונה מחילה לא יצא ביון דבבת אחת גדר בי הדדי תפסן. והלכך כשבא כהן להעריכו ידי ראשונה דבעי למיתב כל מה דבידיה כרבנן ואם חזר והעשיר נותן את כל הערך דנתינה קמייתא לאו כלום היא: כולהו חויא להאי כו'. ועדיין אחד מן הערכין עליו: הא יותר על סלע איכא. אף על גב ב דליכא חמשים סלע דאם היו בידו חמש סלעים נותן כולם דהיינו יותר על סלע ופחות מחמשים. וסתמח כרבנן דלר' מאיר ליכא השג יד שיהא יותר על סלע ופחות מחמשים במי

שערכו חמשים דו [אלא או חמשים] או סלע: בותבר' פסח. תחילת נדות. שוה דין נדה דאורייתא ראתה היום מונה ששה והוא ראתה שנים מונה חמשה והן ואפילו ראתה כל שבעה ופסקה לערב טובלת ומשמשת ומיום שביעי ואילך הויין ימי זיבה אחד עשר יום שאם ראתה בהן יום אחד או שנים שומרת יום כנגד יום וטובלת ואם ראתה בהן ג' רלופין הויא זבה גמורה וטעונה ספירה ז' נקיים וקרבן ואם משכו ימי זובה חדש או שנה אינה חוזרת לתחילת נדות עד שתשב שבעה נקיים ישבה ז' נקיים וראתה הויא תחילת נדה ומונה ששה והוא וחוזרת לעניינה ככל המפורש הז ואם לא ראתה באותן י"א יום ג' רלופין אינה זבה וכשתראה אחרי כן בין ראתה סמוך בין שהרחיקה ראייתה הויא תחילת ח נדה ואפילו תראה שלשה רצופין אינה מונה אלא ארבעה והן שאין ימי זוב אלא באותן י"א יום שבין סוף יו נדה זה לתחלת נדה הבאה וכן מפורש בהלכה אחרונה של מסכת נדה (דף עב.): אין פחה בטועה פחום

נתן ארבע לראשונה ואחת לשניה ידי שניה יצא ידי ראשונה לא יצא כולהו משעבדן לראשונה בעי רב אדא בר אהבה "היו בידו חמש סלעים ואמר שני ערכי עלי בבת אחת מהו כיון דבבת אחת נדר כי הדדי תפסז יהיב תרתי ופלגא להאי ותרתי ופלגא להאי או דלמא כולהו 🗗 חזיא להאי וכולהו חזיא להאי תיקו: אין בערכין פחות מסלע ולא יתר כוְ': הא תו למה לי הא קמשמע לן פחות מסלע הוא דליכא הא יתר על סלע איכא יתר על חמשים הוא דליכא הא פחות מחמשים איכא וסתמא כרבגן: מתני' יאין פתח במועה פחות משבעה ולא יתר על י"ז: גמ' ת"ר מועה שאמרה יום אחד ממא ראיתי פתחה שבעה עשר שני ימים ממא ראיתי פתחה שבעה עשר ישלשה ימים ממא ראיתי פתחה שבעה עשר ארבעה ימים ממא ראיתי פתחה ששה עשר חמשה ימים ממא ראיתי פתחה חמשה עשר ששה ימים ממא ראיתי פתחה ארבעה עשר שבעה ימים ממא ראיתי פתחה שלשה עשר שמונה ימים ממא ראיתי פתחה שנים עשר התשעה ימים ממא ראיתי פתחה

חזו כגן ואין לו לכהן לומר רק שיפרע כל הה׳ סלעים לאחת דלאחת נשתעבדו ולא לשנים ואי יהיב תרי ופלגא להאי ותרי ופלגא להאי לא יצה ידי שתיהם שהרי הדין שיתנם לאחת לבד הלכך בעידנא דיהיב הה׳ לתרוייהו כדוכולהו משועבדים לחחת והוי כמו נתן ד' לראשון ול"ל דמיירי שמעריכו על שתיהן ביחד דחי בזה אחר זה לא גרע מנתן לשניה וחזר ונתן על ראשון דהא ודאי בעלי חובין שוים כהו וגם מה שגבה לח גרע מאילו היה מאוחר:

יש לומר שיתן תרתי ופלגא להאי וכן לאידך או דלמא כולהו

פתחה י"ו. פירוש י"ו טהורים ואם תראה בי"ח נדה ודאי אבל אם תראה בי"ז שמא ראיית זבה היא דביום שראתה היתה תחילת נדה ויום י"ז הוא יום אחרון

שלי"חיום של זיבה: שלשה ימים ממאים. שמא ימים ראשונים מי"א יום ויום ג' ראשון לנדה הלכך לריכה י"ו ד' ימים פתחה ט"ז ממ"ג דאם נאמר דג' ימים המאי כין מי"א וז' אם כו משעברו עליה שבעה ימי ספירתה באה לפתח נדוחה דליכא למימר דיום אחרון של הד' ימים התחיל נדותה דוה אי אפשר דכיון יון שהיא זבה גדולה לעולם לא תהיה נדה עד אחר ספירת ז' ימים ימי טוהר דזיבה הלכך ליכא להבחין פתח נדותה כי אם לומר דשמא שנים קמאי מימי זיבה ולא התחיל נדותה עד יום שלישי ועברו עליה שני ימים

להשלים נדותה ועוד י"א דהיינו ט"ז ימים תמלא פתח נדותה:

שנים

מנדותה וכשימלאו לה חמשה ימים משבעה. טועה שראתה היום ואינה יודעת אם בימי נדתה עומדת אם באותן אחד עשר יום של זיבה אין חוזרת לפתח נדותה בפחות מז'

אחד עשר עשרה ימים ממא ראיתי

פתחה עשרה אחד עשר כו פתחה תשעה

נקיים: ולא יוסר על י"ז. נקיים כד'תפרש בגמ': בבן סנו רבנן טועה שאמרה יום אחד שמא ראיסי. היום ואינה יודעת אם בימי חחילת נדות הוא ולריכה למנות ששה והוא אם באותן אחד עשר ימי הזוב הוא ואינה לריכה לשמור אלא יום כנגד יום: פחחה שבעה עשר. שאם לא מראה עד לאחר י"ז לבד מיום זה אז חוזרת לפתח נדותה למנות ששה והוא דממה נפשך לאחר י"ז לבד מיום זה ילתה מספק של ימי הזוב דאם יום זה שראתה מתחילת ימי זיבה היה כיון שכלו י״א יום ילתה ימי ₪ הזוב והרחיקה ראייתה שלא ראתה עד לאחר י״ז ותחילת נדה היא ואפילו אם מאמר שיום זה תחילת נדה מו היא אעפ"ר יצתה ימי הזוב שהרי עברו ששה להשלמת ימי נדותה ואחד עשר שבין נדה לנדה הרי י"ז ולאחר י"ז כשראתה תחילת נדה היא אבל אם תראה ביום י"ז לא ילתה מן הספק אם יום נדה הוא או יום זיבה דיש לומר שמא יום זה שבאת לפנינו כשראתה ראשון לימי נדה היה ויום י״ז שראתה בו סוף אחד עשר יום שבין נדה לנדה הוא ואינה לריכה שימור י| או שמא יום ראשון שבאתה לפנינו מימי זיבה הוא וכשכלו י״א יום יצתה מימי הזוב ויום י״ז שראתה בו תחילת נדה הוא וצריכה למנות ששה והוא וכל שכן אם תראה חודם י״ז ובספיהה זו חעמוד לעולם עד שחשב י״ז נקיים וכל זמן שהיא בספיקה זו מקולקלת היא מאד שלעולם נחמיר עליה מספק שכשתראה יום אחד בתוך אלו ישו ימי שבעה עשר נאמר מחילת נדה ישו ולריכה ששה והוא ובשתראה שלשה רצופין נאמר ימי זוב הן ולריכה שבעה נקיים וקרבן מספק ואינו נאכל אבל לאחר י"ז אין להחמיר דודאי תחילת נדה ואם תראה שלשה רצופין תמנה ארצעה והן ולבסוף שבעה אם תראה תשמור יום כנגד יום יגו ויום ידו שלשה תהא ובה: שני ימים עמה רחיפי פסחה י"ז. לבד משני ימים הללו שאם לא תראה מו עד לאחר י"ז תחילת נדה היא ממה נפשך אם שני ימים הללו מימי הזוב הרי כלו להם ימי הזוב לתשעה ימים אחר השנים וכשהרחיקה וראתה לסוף י"ז תחילת נדה ואם תחילת נדה שו היא הרי כלו להם ימי נדות חוב לסוף ששה עשר אחר יו השנים שימי נדות חוב אינן אלא י"ח וזו שלא ראתה עד לאחר י"ו שהוא יום עשרים לתחילת ראיית הספק יש נדה היא אצל אם תראה ביום י"ז וכל שכן קודם לכן לא יצתה מן הספק דשמא אלו שני ימים תחילת נדה היו ולסוף ששה עשר אחר השנים כלו ימי נדות וזוב חו שראתה ביום י"ז תחילת נדה היא או שמא ישו אחד משני הימים סוף י"א של זיבה היה והשני תחילת נדה ולא כלו ימי נדות וזיבות עד לאחר י"ז וזו שראתה ביום י"ז סוף זיבה היא והרי היא בספק וכל שכן אם תראה קודם כגון אם תראה ביום י"ג וי"ד עומדת בספק יו דשמא ב' ימים הללו שבאתה לפנינו סוף ימי זוב היו וזו שלא ראתה שוב עד יום י"ג תחילת נדה היא או שמא שני הימים תחילת נדה היו ויום י"ג זה שמיני של ימי הזוב הוא ותשמור יום כנגד יום וכן בספק זה היא לעולם עד שתשב י"ז נקיים: שלשה ימים עמא ראיםי פסחה י"ז. כמו שפירשתי אבל קודם לכן כגון י"ז עלמו עומדת בספק וי"ל שמא שני ימים מהשלשה היו סוף זיבה והשלישי תחילת נדה ויום י"ז זה סוף זיבה הוא או שמא כולן השלשה תחילת נדה היו ולסוף ט"ו לבד מהשלשה כלו ימי נדות וזוב ויום י"ז זה תחילת נדה הוא אבל ליום י"ח יצתה מן הספק ממה נפשך: ארבעה ימים וכו' פסחה ששה עשר. שאם לא תראה עד לאחר ששה עשר לבד מהנך ילתה מן הספק ממה נפשך אם תחלת נדה היו הרי כלו ימי נדות וזוב לסוף י״ד אחר ד׳ הללו ואם ימי זוב היו כל שכן שכלו קודם ששה עשר ועכשיו תחילת נדה היא וא״ת שנים מהן היו סוף זיבה והשנים תחלת נדה אעפ״ר לסוף ששה עשר כלו ימי נדות וזוב והא ליכא למימר שמא השלשה סוף זיבה היו והרביעי תחילת נדה ולא כלו עד סוף י״ז דאם השלשה היו סוף זיבה כשראתה בד׳ אינה תחילת נדה דכיון שראתה ג׳ רצופין בימי זיבה ובה היא ולא תצא לעולם מידי זיבה להיות תחילת נדה עד שתשב שבעה לקיים כדכתיב (ויקרא טו) ואם טהרה מוובה וספרה וגו' ולאחר שישבה שבעה נקיים חזרה לתחילת נדותה אבל אם תראה קודם לכן אפילו ביום ששה עשר איכא לספוקה בסוף זיבה ותחילת נדה דשמא שנים מהארבעה היו סוף זיבה והשנים תחילת נדה ויום ששה עשר סוף זיבה או שמא באו הארבעה היו תחילת נדה או סוף זיבה וכבר ילתה מימי נדות וזוב: ה' ימים <mark>טמא ראימי פסחה ט"ו.</mark> ממה נפשך לאחר ט"ו תחילת נדה היא אם תראה אבל יום ט"ו עלמו אם תראה בו הויא ספק דשמא שנים מהחמשה היו סוף זיבה והשלשה ימי נדות ועדיין יום ט"ו זה סוף ימי הזוב הוא. וכן כולה ברייתא מספקינן כבו לה שנים הראשונים בסוף זיבה והאחרונים מן הנדוח אבל טפי מהכי ליכא לספוקי דאי אמרת ג' מהן סוף זיבה תו לא הוו אחריני ימי נדות כל זמן שלא ישבה ז' נקיים והשתא כי חויא לאחר שישבה את ז' הימים הנקיים תחילת נדה היא: שנים

לפסס די מיכים הור וויבר ותצטרן לספור די ימים אחרים נקיים מלבד די ימים אורים נקיים מלבד אותן ז' ימים הראשונים והוו להו י"ג ואח"כ תחזור לפתח נדתה אלא ש"מ דלא תחזור לפתח נדתה אלא צר שתספור ז' נקיים אחר שהיא זבה גדולה ודלא כפרש"י דפרק בא סימן וכן יש להוכיח מכולן משמנה ולמטה ומיהו י"ל דהך ברייתא סבירא לה דימי נדה שאינה שהיא זבה גדולה ודלא כפרש"י. תוס': רואה בהן עולין לה לספירת זיבתה d) אבל בשמעתין דטועה בפרק בא סימן יש הוכחות הרבה דלא כפרש"י. תוס':

ובריכה ששה וריא כדאמרן ואי אבת איפכא היי קולא: ג' מהן סוף זיבה תו לא הוו אחריני ימי נדות כל זמן שלא ישבה ז' נקי ארבעה ימים ממא ראיתי שתחת ש"א. דאמרינן תרי קמאי דסוף ימי זיבה ותרי בתראי דתחלת נדה ופשו ה' ימים דנדה וי"א הרי ט"ז ואי איפכא הוי קולא: ח' ימים ממא ראיתי שתחה ש"ו. דאמרינן תרי קמאי דסוף ימי זיבה והלת דתחלת ימי נדה פשו די דנדה וי"א דויבה היינו פתחה ט"ון וכן לכולהו אמרינן דלמא תרי קמאי דסוף ימי זיבה דהויא שומרת יום כנגד יום ואדך דתחלת ימי נדה ומא דפשו וכן לכודהו אמרינן דכמא חרי קמאי חים ימי זיבה דהויא שומרת יום נגדי יום ואירך דתחלת ימי נדה ומאי דפשו הובחדת הרבה דכא כפרש"י. חוסי:

""" או היי מי מי מי מהרה של ימי נדה קא חשיב בהדי "א דויבה ולפום כן הוי פתחה: "מ" מים **ממא ראיתי פתחה "א.** דכי

""" או היי מי מי זיבה ווי דנדה לא פשו אלא ""א דימי זיבה! "" ימים ממא ראיתי פתחה עשרה. ב" דסוף דיבה

""" או היי מי זיבה דחלת וימין ויכה ווי דנדה לא של היי מי זיבה. ואף על גב דהשתא הוו שלשה ימים דויבה תרי קודם נדה או שלשה ימים או קרשה שלשה ימים זבה רצופין או קודם ימי נדה או שלשה ימים אחר ימי נדה דלא מיצטרפי הני ימי זיבה ואר קרמה משנה ההכי פשו מימי זיבה. וויה ושבה החורה. מתחלת זיבה ושבעה דנדה ותר דומלת זיבה ושבעה דנדה ותר דומלת זיבה היינו י"א ימים טמא ראיתי ולא מיצטרפי הני דחם למיהוי זבה גמורה. פתחה תשעה דהכי פשו מימי זיבה וויה י"א ימים ממא ראיתי ולא מיצטרפי הני דסוף זיבה למיהוי זבה גמורה. פתחה תשעה דהכי פשו מימי זיבה וויה י"א ימים ממא ראיתי ולא מיצטרפי הני דסוף זיבה ושבה דנדה ותרי דתחלת זיבה היינו י"א ימים טמא ראיתי ולא מיצטרפי הני דסוף זיבה למיהוי זבה גמורה. פתחה תשעה דהכי פשו מימי זיבה וויד וייבה למיהוי זבה גמורה.

ג א מיי׳ פ״ג מהלכות ערכין ה נהלכו הלכה יב: ד ב מיי' ח" איסורי ביאה הל' כב: ה ג מיי׳ שם הלכה יו: ו ד מיי׳ שם הלכה יח: ז ה מיי שם הלכה יט:

שינויי נוסחאות

או כולהו חזו להאי וכולהו חזו לחלי (ש"ח), ל] לחלי עשר (לחלי (ש"ח), ל] לחלי עשר טמא ראיתי פתחה תשעה (ש"ח), ג] לע"ג דלכלל תשים קלע לא בא דלם [תיבת דליכא נמחק] (ש"מ), ם מחשים אלא או המשים לו (ש"ח), ה] המפורש למעלה ולס (ש"ח), ו] מחילת נדות ולפילו (ש"ח), ו] מוף נדות זה למחילת נדות הכאה מו במ״מ: ש) תחלת נדה היה אף על פי כן ילאתה מימי הזוב לסוף יום י"ד לבד מיום זה שהרי עברו ש"מ), י] שימור די"א לא בעי שימור כדאמרינן בשמעתא אחרונה ממסכת בשמעתא אוורונה ממסכת נדה או (ש"מ), יא] אלו שבעה עשר ימים (ש"מ), יצ] נדק עשר ימים (ש"ח), יכן נדה הוא ולריכה (ש"ח), יגן נ"ל ואם תראה שלשה. יענ"ץ, ידו ויום שלישי מהא mmm ידו וו עוד על לאחר (ש"מ) עון עוז עוז לממל (ש"ח), עון נדה היו הרי. [מינת היח נמחק] (ש"ח), עון עשר אחר אלו (ש"ח), יח] הספק תחלת נלה (mem). יטו שמל הראשוז משני [תיבת אחד נמחק] (ש"ח), ל] בספק דיש לומר שמא (ש"ח), לא] שמא כל הארבעה (m"m), לב] מספקינן שמא שנים [תינת לה נמחק] (ש"מ), לג] חזיי (צ"ק), לד] וכוי משוענדים לאחר הוי (צ"ק), לה] שוים וגבה וכולהו שגבה ולא גרע (ש"מ). כוז נ"ל מי"ל יום ל"כ כו'

שימה מקובצת בבת אחת. תימה דאף בזה

נו] דכיון דהיתה זכה גדולה

בבת אחת מצי למבעי ומצינו למימר דאם לא אמר בבת אחת הכהו אסור להעריכם אחת הכהן אטרו להעויכם בכת אחת. הר"י ז"ל בגליון: ברבנן. ואע"ג דתנא רישא בבת אחת. הריי זייל בגליון: ברבנן. ואע"ג דתנא רישא בלשון חכמים לא הויא סתמא וכה"ג איתא בנדה בפרק בא סימן (מח.) דרבי מאיר אומר [לא] חולצת ולא מתיבמת וחכמים אומרים או זולצת או מתיבמת וסתים בתר הכי מפני שאמרו ופריך בגמרא (שם מט.) הא תו למה לי משום דבעי למסתם כרבנן אלמא מילתא דחכמים לא חשיב סתמא וא״ת ואמאי צריך למסתם כרבנן פשיטא דיחיד ורבים הלכה כרבים ויש לומר דסלקא . רעתך דמסתבר טעמא דרבי מאיר עכ"ל הרא"ש ז"ל: מכאן יש להוכיח אשה שראתה ג' ימים בימי זיבה כגון בי״א יום שבין נדה , לנדה לא תחזור לפתח נדתה צד אחר ז' נקיים דאל"כ אמאי פתחה י"ב י"ג הויא ה דשמא כשאמרה ח' ימים ¹ טמא ראיתי איכא למיחש שמא הז׳ ימים של ראייחה שמא הדי ימים של ראיותה היו בימי זיבה והשמיני בימי (זיבה והשמיני בימי) נדה והויא להו ז' הראשונים שלא ראתה ימי נדה שאינה

רואה בהם דאין עולין